

zanikl tedy žalobní nárok promlčením, byla-li souzená žaloba podána dne 2. března 1937. Poněvadž se prvý soud pro svůj mylný právní názor v otázce promlčení nezabýval další námitkou žalovaného, že nároky na náhradu částek 117 Kč a 600 Kč nepřešly na žalující pojišťovnu, a otázkou přípustnosti kompensace, bylo odvolání vyhověno a rozhodnuto, jak se stalo.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Jde o vymáhání postěžního nároku žalobkyně podle § 246 zák. o soc. poj. č. 221/1924 ve znění vlád. nař. č. 112/1934 Sb. z. a n. Žalovaný hájí názor, že i pro tento postěžní nárok platí tříletá promlčecí lhůta podle § 1489 obč. zák. a brojí jen proti právnímu názoru odvolacího soudu, že v souzeném případě žalobní nárok nezanikl tříletým promlčením. Rekurs není důvodný. Podle nauky i podle ustáleného rozhodování nejvyššího soudu (srv. rozh. č. 10745, 9755, 7102, 5701, 5409, 4389, 3419, 3082, 2607 Sb. n. s.) se podle § 1489 obč. zák. počíná tříletá promlčecí lhůta znalostí škody a škůdce, to jest osoby náhradou povinné tak úplnou a tak bezpečnou, že vystačí k podání žaloby (§§ 226 a 178 c. ř. s.). Nutno tudíž, aby byly poškozenému známy skutečnosti, z nichž lze usuzovati na odpovědnost určité osoby a na výši škody, které právě umožňují podati žalobu proti určité osobě a odůvodniti náhradní nároky. Nestačí tedy pouhá domněnka, nýbrž je třeba určité vědomosti, a to nejen o škodlivé události samé, nýbrž i o jejím škodlivém účinku a o osobě, která za škodu ručí. Že takové znalosti nabyta žalobkyně teprve na podkladě rozsudku nejvyššího soudu ze dne 20. ledna 1936, č. j. Rv II 33/34-2, dovedil odvolací soud správně. Stačí proto odkázati na jeho důvody, které dovolací soud schvaluje.

Čís. 16455.

I. Jestliže byl v exekučním usnesení omylem uveden jako vymáhající věřitel někdo jiný než pravý vymáhající věřitel a jiná výše vymáhané pohledávky, takže z něho nebylo možno seznati, že se týká právě pohledávky pravého vymáhajícího věřitele, je rekursní lhůtu počítati od doručení opraveného usnesení vymáhajícímu věřiteli.

II. Byly-li nemovitosti, které nebyly přiděleny jako rolnický nedíl, zatíženy pouze zákazem zcizení podle § 23 přídel. zák. č. 81/1920 Sb. z. a n. již před účinností malého přídelového zákona č. 93/1931 Sb. z. a n. (do 12. června 1931), lze vésti exekuci nuceným zřízením zástavního práva na dotčených nemovitostech i bez souhlasu Státního pozemkového úřadu (nyní ministerstva zemědělství).

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1937, R I 996/37.)

K II. srv. rozh. č. 12916, 10418 Sb. n. s.

Na nemovitosti, zapsané ve vložce č. 296 v H. a patřící povinnému Václavu H., je pod datem 8. listopadu 1929 podle tržové smlouvy ze dne 11. dubna 1928 poznamenáno, že k dalšímu zcizení uvedené nemovitosti jest potřebí souhlasu Státního pozemkového úřadu, jemuž přísluší též práva uvedená v § 19, odst. 2, a v § 21 příředl. zák., a že pozemek ten bude podroben směně podle § 24 téhož zákona. Vymáhající věřitel Josef K., rolník v T., navrhl roku 1930 k vymožení vykonatelné pohledávky 12.845 Kč s přísl. exekuci nuceným zřízením zástavního práva na uvedené nemovitosti. Soud první stolice vyhověl exekučnímu návrhu usnesením ze dne 24. března 1930 a téhož dne bylo pro uvedenou pohledávku Josefa K. z rozsudku ze dne 14., správně 11. února 1930 Ck IIIa 39/30 v částce 12.476 Kč s přísl. vloženo zástavní právo. Rekursní soud k rekursu obvodové úřadovny pro pozemkovou reformu v P., podanému 22. července 1936, zamítl usnesením ze dne 19. prosince 1936 exekuční návrh, označil však ve svém usnesení omylem jako vymáhající věřitelku Ž. záložnu v T. a jako vymáhanou pohledávku částku 1.273 Kč 60 h s přísl. na místě pravého vymáhajícího věřitele Josefa K. a skutečně vymáhanou pohledávku 12.845 Kč s přísl. Opravené usnesení rekursního soudu ze dne 30. dubna 1937, jímž bylo opraveno jméno vymáhajícího věřitele, bylo vymáhajícímu věřiteli Josefu K. doručeno dne 21. května 1937 a ten podal dne 29. května 1937 dovolací rekurs.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení soudu první stolice.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs vymáhajícího věřitele Josefa K., podaný dne 29. května 1937, byl podán včas. Shora uvedená vada původního usnesení rekursního soudu byla závažná, ježto z něho nebylo možno seznati, že se týká pohledávky Josefa K., a proto jest rekursní lhůtu počítati od té doby, kdy bylo Josefu K. doručeno opravené usnesení, t. j. od 21. května 1937.

Dovolací rekurs jest oprávněn. Až do účinnosti malého příředlového zákona č. 93/1931 Sb. z. a n., tedy do 12. června 1931 bylo podle § 23 příředl. zák. č. 81/1920 Sb. z. a n. věcí Státního pozemkového úřadu, aby při příředlu vyjímajíc rolnické nedíly stanovil, zda a jak se příředlcovo právo k příředlené půdě omezuje. To platilo též o omezení co do zcizení a zatížení příředlené půdy. Rozhodl-li se Státní pozemkový úřad jen pro zákaz zcizení, nelze takovýto zákaz rozšiřovati na zatížení. Změna v té příčině nastala teprve malým příředlovým zákonem č. 93/1931 Sb. z. a n., který nabyl účinnosti dnem 12. června 1931 a podle jehož § 2 zákaz zcizení a zatížení pozemků, které byly příředleny nikoliv jako rolnický nedíl, plyne již ze zákona samého, nezávisí na vůli Státního pozemkového úřadu a nemusí býti v pozemkové knize vyznačen (rozh. č. 10418 a plen. usnesení č. 12916 Sb. n. s.). Nucený vklad práva zástavního pro pohledávku dovolacího stěžovatele se v souzené věci stal dne 24. března 1930, tedy před účinností malého příředlového zákona. V době jeho vkladu byl na příředleném pozemku poznamenán

toliko zákaz zcizení bez souhlasu Státního pozemkového úřadu, nikoliv též zákaz zatížení; výhrady učiněné ve smyslu §§ 21, 24 a 19, odst. 2, příděl. zák. č. 81/1920 Sb. z. a n. se netýkají zatížení a nejde o rolnický nedíl. Bylo proto exekuční právo zástavní pro pohledávku dovolacího stěžovatele vloženo na dotčený pozemek právem.

Čís. 16456.

Zemědělské vyrovnací řízení (vlád. nař. č. 76/1936 ve znění vlád. nař. č. 13/1937 Sb. z. a n.).

Jestliže stát jako věřitel veřejnoprávních pohledávek nehlasuje v zemědělském vyrovnání při vyrovnacím roku, nepočítají se dotčené pohledávky do součtu pohledávek »věřitelů při roku přítomných nebo zastoupených«, nýbrž do úhrnného součtu pohledávek věřitelů souhlasících s vyrovnáním.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1937, R I 1317/37.)

Soud první stolice zastavil podle § 65, odst. 1, vyr. ř. a § 3 vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. vyrovnací řízení, zahájené o jmění manželů Františka K. a Anny K., vycházející z názoru, že nebylo dosaženo potřebné většiny pro přijetí vyrovnání. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, aby po právní moci zrušujícího usnesení dále jednal a znova rozhodl. Důvody: Podle seznamu přihlášek a zápisu o výsledku hlasování při vyrovnacím roku dne 3. března 1937 bylo při vyrovnacím roku přítomno 8 věřitelů oprávněných k hlasování, z nichž pět hlasovalo pro přijetí vyrovnání a tři proti přijetí vyrovnání. Součet pohledávek všech těchto přítomných a k hlasování oprávněných věřitelů činil 11.987 Kč 71 h, neboť pohledávku Československého státu (berního úřadu v L.), jehož zástupce se k vyrovnacímu roku nedostavil, nelze podle znění § 19, odst. 1, vlád. nař. č. 76/1936 Sb. z. a n. počítati do pohledávek věřitelů při roku přítomných, nýbrž se zřetěním na odstavec 2 řečeného předpisu pouze do úhrnného součtu pohledávek věřitelů s vyrovnáním souhlasících. Poněvadž bylo dosaženo souhlasu většiny věřitelů při roku přítomných, stačilo k přijetí vyrovnání, aby úhrnný součet pohledávek věřitelů s vyrovnáním souhlasících, čítajíc v to nepřítomného veřejnoprávního věřitele 6.132 Kč 86 h, činil více než polovinu všech pohledávek věřitelů při roku přítomných. Poněvadž tyto pohledávky činí, jak shora řečeno, částku 11.988 Kč 70 h a jejich polovina tedy 5.964 Kč 35 h, a pro vyrovnání hlasovalo pohledávek za 6.132 Kč 86 h, bylo by pokládati vyrovnání za přijaté. Bude tedy na prvním soudu, aby, neshledá-li, že jsou důvody k odepření vyrovnání podle § 58 vyr. ř., vyrovnání potvrdil. Bylo proto zrušeno usnesení, jímž bylo vyrovnání pro jeho nepřijetí podle § 65, odst. 1, vyr. ř. zastaveno, a prvému soudu uloženo, aby po právní moci zrušujícího usnesení dále jednal a znova rozhodl.